

Arrest

nr. 154 057 van 7 oktober 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 5 oktober 2015 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 september 2015 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), aan de verzoeker ter kennis gebracht op 24 september 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. SCHÛTT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, komt op 5 mei 2015 België binnen, en vraagt op 6 mei 2015 asiel aan.

Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat hij op 30 juni 2009 in Frankrijk asiel heeft gevraagd. Op 19 mei 2015 wordt een terugnameverzoek gericht aan de Franse overheden die op 1 juni 2015 in toepassing van artikel 18, eerste lid, onder d) van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin III-verordening) instemmen met het verzoek om terugname.

Op 3 september 2015 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

"(...)

Betrokkene verklaarde op 05.05.2015 in België te zijn aangekomen. Eén dag later, op 06.05.2015, vroeg betrokkene bij de bevoegde Belgische autoriteiten het statuut van vluchteling aan. Betrokkene verklaarde het staatsburgerschap van Sri Lanka te bezitten en geboren te zijn op 06.12.1979 te Jaffna. Op 20.05.2015 meldde Meester Marie Sterkendries haar tussenkomst in het dossier van betrokkene.

Uit-het-Eurodacverslag van 06T05T2015 blijkt dat de vingerafdrukken van betrokkene in Frankrijk werden genomen in het kader van een asielaanvraag. De Franse autoriteiten hebben op 01.06.2015 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 08.05.2015 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is en dat hij eerder asiel heeft aangevraagd in Frankrijk maar dat zijn asielaanvraag en beroep er werden afgewezen. Betrokkene verklaarde verder dat hij op 12.03.2009 vanuit Sri Lanka met een vliegtuig van een onbekende maatschappij illegaal en met een vals paspoort naar een onbekend Afrikaans land reisde. Daar zou betrokkene nog dezelfde dag zijn aangekomen en één dag later per vliegtuig verder gereisd zijn naar Mali. Na een verblijf van één dag zou betrokkene Mali per bus verlaten hebben en naar Burkina Faso gereisd zijn waar betrokkene op 14.03.2009 zou zijn aangekomen. Na een verblijf van ongeveer drie maanden zou betrokkene in het bezit van een ander vals paspoort per vliegtuig van een onbekende maatschappij naar Frankrijk gereisd zijn waar hij op 02.06.2009 zou zijn aangekomen. Betrokkene verklaarde dat hij in Frankrijk asiel aanvroeg maar dat zijn asielaanvraag verworpen werden en zijn beroepen eveneens verworpen werden. Betrokkene verklaarde dat hij tot 05.05.2015 in Frankrijk verbleef bij vrienden en soms ook in de kerk in Parijs. Op 05.05.2015 zou een vriend van betrokkene hem naar België gebracht hebben met zijn auto waar betrokkene vervolgens op 06.05.2015 het statuut van vluchteling aanvroeg bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde dat hij het grondgebied van de Lid-Staten, niet verlaten heeft.

Rekening houdende met de resultaten uit het Eurodacverslag van 06.05.2015 waaruit blijkt dat betrokkene asiel gevraagd heeft in Frankrijk en de verklaringen van betrokkene dat hij in Frankrijk asiel gevraagd heeft in 2009 en dat zijn asielaanvraag in Frankrijk werd afgewezen en zijn beroepen eveneens resulteerden in een negatieve beslissing, werd op basis van deze gegevens voor betrokkene op 19.05.2015 op basis van art. 18.1 .d van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (verder Dublin-III-Verordening) een terugnameverzoek aan de Franse autoriteiten overgemaakt. De Franse autoriteiten willigden op 01.06.2015 dit verzoek tot terugname in op basis van art.18.1.d van de Dublin-III-Verordening voor betrokkene. De Franse autoriteiten informeerden de Belgische autoriteiten eveneens dat betrokkene in Frankrijk gekend is onder de gegevens van M.J. (...) geboren op 06.12.1979 met het staatsburgerschap van Sri Lanka.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Frankrijk voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Frankrijk een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in

Frankrijk dan in België zou genieten. Frankrijk heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Franse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Frankrijk een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Franse autoriteiten. Betrokkene slaagt er derhalve niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Frankrijk hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM of dat er een risico bestaat dat de Franse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij haar gewoonlijk verbleef heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Franse autoriteiten die een verzet tegen een overdracht naar Frankrijk zouden kunnen rechtvaardigen, verklaarde betrokkene dat hij bezwaar heeft tegen een overdracht naar Frankrijk omdat de Franse autoriteiten gedurende de vijf, zes jaren dat hij daar verbleef zijn zaak nooit ernstig zouden hebben genomen. Betrokkene stelt dat de commissie hem normaal gesproken moet uitnodigen voor een gesprek maar dat hij dit niet heeft gekregen en dat hij ondanks zijn bezwaren telkens negatief kreeg. Gevraagd of hij in Frankrijk problemen ondervonden heeft op het gebied van opvang of van behandeling, verklaarde betrokkene dat hij door de weigering van "Ofra" en de commissie geen recht meer had op opvang of verblijf en geen hulp meer kreeg en volledig afhankelijk was van zijn vrienden (DVZ, vraag 36). Met betrekking tot deze verklaring dient te worden opgemerkt dat het indienen van een asielverzoek niet automatisch impliceert dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat men na een eventuele afwijzing van een asielaanvraag op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende maatregel van bewaring, betekent bovendien niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/EU/95 en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Het gegeven dat betrokkene geen recht meer heeft opvang omdat zijn asielaanvraag is afgewezen, kan bovendien niet worden, beschouwd als een schending van Richtlijn 2003/9/EG van de Raad dd. 27.01.2003 tot vaststelling van de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten. Er dient dan ook te worden opgemerkt dat deze aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar Frankrijk dient te worden opgemerkt dat deze aangehaalde redenen geen betrekking hebben op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Franse autoriteiten. Het loutere feit dat betrokkene's asielaanvraag werd afgewezen betekend niet automatisch dat er sprake is van een "niet correctie of onmenselijke behandeling" of een automatische inbreuk op de bovenstaande internationale en Europese regelgeving. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Frankrijk dan ook geen concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees daarvoor volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Frankrijk een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. De door betrokkene aangehaalde redenen, met name dat zijn asielaanvraag afgewezen werd in Frankrijk en vervolgens geen recht meer heeft op opvang kan dan ook niet beschouwd worden als een gerechtvaardigde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Frankrijk. Met betrekking tot de tussenkomst van-Meester Marie Sterkendries-van-20.Q2.2015-dienHe- worden opgemerkt-dat-Meester Sterkendries verwijst naar de punten 14, 15 en 17 van de preambule van de Dublin-III-Verordening en eveneens naar art. 9 van de Dublin-III- Verordening. Met betrekking tot de verwijzing van de punten 14, 15 en 17 van de preambule van de Dublin-III-Verordening dient te worden opgemerkt dat punt (14) stelt dat overeenkomstig het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden en het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, de lidstaten voor de toepassing van deze verordening de eerbiediging van het familie- en gezinsleven voorop dienen te stellen. Punt (15) stelt dat de gezamenlijke behandeling van verzoeken om internationale bescherming van de leden van een gezin door dezelfde lidstaat er voor zorgt dat de verzoeken grondig worden behandeld en de beslissingen daarover coherent zijn en dat gezinsleden niet

van elkaar worden gescheiden. Punt (17) stelt dat een lidstaat om humanitaire redenen of uit mededogen echter moet kunnen afwijken van de verantwoordelijkheidscriteria om gezinsleden, familieleden of andere familierelaties bijeen te kunnen brengen en een verzoek om internationale bescherming dat bij deze lidstaat of bij een andere lidstaat is ingediend kunnen behandelen, ook al is hij volgens de bindende criteria van deze verordening niet verantwoordelijk voor de behandeling. Art. 9 van de Dublin-III-Verordening stelt dat wanneer een gezinslid van de verzoeker, ongeacht of het gezin reeds in het land van oorsprong was gevormd, als persoon die internationale bescherming geniet, is toegelaten voor verblijf in een lidstaat, is deze lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, mits de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dat wensen. Met betrekking tot deze door Meester Sterkendries aangehaalde argumenten, dient te worden opgemerkt dat wat punt (14) van de preambule betreft, dit een verwijzing is naar art. 8 van het EVRM. Er dient echter te worden opgemerkt dat wat betreft een eventuele schending van het art. 8 van het EVRM, het loutere gegeven van de legale aanwezigheid van de verklaarde broer van betrokkene niet automatisch tot een bescherming onder art. 8 van het EVRM leidt. Het EHRM heeft reeds meermaals geoordeeld dat een familieband tussen meerderjarige broers niet aangenomen kan worden tenzij er kan worden aangetoond dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan (EHRM, 10.042012, Balogun vs. UK, nr 60286/09 en EHRM, 2003, Kwakye-Nti & Dufie vs Nederland, nr 31519/96). Betrokkene toont echter op geen enkele wijze aan dat er een band van afhankelijkheid zou zijn van zijn verklaarde broer ten aanzien van betrokkene zelf. Er wordt op geen enkele wijze aangetoond dat de aanwezigheid van betrokkene in België noodzakelijk zou zijn omdat er een bepaalde band van afhankelijkheid zou bestaan van de verklaarde broer van betrokkene ten opzichte van betrokkene. Op basis van het voorgaande dient dan ook te worden vastgesteld dat op basis van de stukken in het administratief dossier van betrokkene een eventuele schending van art. 8 van het EVRM niet aan de orde is. Het gegeven dat de verklaarde broer van betrokkene over een legaal verblijfsstatuut in België beschikt, is niet van die aard dat het hetgeen hiervoor werd uiteengezet in een ander daglicht kan plaatsen. Wat betreft punt (15) van de preambule dient te worden opgemerkt dat hier expliciet verwezen wordt naar "leden van een gezin". De definitie van gezinsleden wordt omschreven in art. 2.g van de Dublin-III-Verordening. Er dient daar aangaande opgemerkt te worden dat betrokkene meerderjarig is en dat zijn verklaarde broer in wettelijk in België zou verblijven. Betrokkene valt als dusdanig niet onder de definitie van gezinsleden zoals bepaald in art. 2.g van de Dublin-III-Verordening. Wat betreft punt (17) van de preambule waar Meester Sterkendries naar verwijst, dient te worden opgemerkt dat punt (17) van de preambule verankerd is in art. 17 van de Dublin-III-Verordening, de zogenaamde soevereiniteitsclausule. Met betrekking tot de toepassing van art. 17 van de Dublin-III-Verordening dient te worden opgemerkt dat uit het administratief dossier van betrokkene nergens blijkt dat de Franse autoriteiten om redenen van humanitaire of op culturele gronden, de Belgische autoriteiten hebben gevraagd om met instemming van verzoeker het asielverzoek te behandelen. Art. 17 van de Dublin-III-Verordening heeft het enkel over een verzoek door een andere lidstaat en voorziet niet in de initiatiefmogelijkheid van de aanvrager. Van een dergelijk verzoek door een andere lidstaat, in casu Frankrijk, is in deze dan ook geen sprake. Gelet op het absolute karakter van de aanwijzing van de verantwoordelijke lidstaat, beschikt de beslissingsnemende overheid, in casu België, eens dat de verantwoordelijke lidstaat werd bepaald, met name Frankrijk, en deze België niet heeft verzocht om het asielverzoek te behandelen, wat blijkt uit de expliciete instemming van Frankrijk met het verzoek tot terugname van verzoeker, niet meer over een discretionaire bevoegdheid. Een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene op basis van art. 17 van de Dublin-III-Verordening is dan ook niet aan de orde. De Dienst Vreemdelingenzaken volgt Meester Sterkendries dan ook niet in haar uiteenzetting. Wat betreft de geschreven verklaring van betrokkene die Meester Sterkendries aan haar tussenkomst toevoegde en waarin betrokkene een uiteenzetting doet van de redenen waarom hij het land waarvan hij het staatsburgerchap verklaarde te bezitten of waar hij zijn gewoonlijk verblijf zou hebben gehad, ontvlucht is, dient te worden opgemerkt dat deze informatie slaat op het op het inhoudelijke karakter van de asielaanvraag waarom betrokkene het land waarvan hij het staatsburgerschap verklaarde te bezitten of waar hij zijn gewoonlijk verblijf zou hebben gehad, zou zijn ontvlucht. Deze inhoudelijke verklaringen voor de asielaanvraag worden niet in overweging genomen in het kader van de Dublinprocedure waarbij op basis van de Dublin-III-Verordening de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van de asielaanvraag wordt vastgesteld. Wat tenslotte een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Frankrijk dient te worden opgemerkt dat uit een analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Frankrijk (European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation, "Dublin II Regulation National Report - France", European network for technical coopération on the application of the Dublin II Regulation, December 2012; Bureau of Democracy, Human Rights and Labour, « Country Reports on Human Rights Practices for 2013 - France », US State Dept. Publicatie 2014 ; Salignat Claire & Véronique

Planès-Boissac.'Asylum Information Database - Country Report - France AIDA, up to date as of 26.01.2015; last updated 18.05.2015; Amnesty International Report 2014/15 «The State Of The World's Human Rights- France », publicatie 2015 ; ELENA Weekly Legal Update - 20 February 2015 - Commissioner for Human Rights Report on France - unofficial translation; persbericht COSI, 18.06.2015, <http://www.forumrefugiaies.org/s-informer/communiquaes/plan-migrants-et-refugies-forum-refugies-cosi-salue-l-objectif-affiche-d-ouvrir-10-000-places-supplementaires>) blijkt, dat men omdat men asielzoeker is of zou zijn in Frankrijk of tot deze kwetsbare groep zou behoren, niet zonder meer en automatisch kan stellen dat men als asielzoeker in Frankrijk automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn. Uit een analyse van deze verschillende rapporten blijkt dat men niet kan stellen dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Frankrijk dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Frankrijk worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Dat betrokkene bij een overdracht aan Frankrijk in het kader van de Dublin- Verordening geen opvang zou krijgen of daar geen recht op zou hebben zoals bepaald in de opvangrichtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27.01.2003 blijkt alleszins niet uit een analyse van de aangehaalde rapporten. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform ondermeer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de-Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9/EG , 2011/95/EU en 2005/85/EG zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde Lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn asielverzoek te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend asielverzoek te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9/EG , 2011/95/EU of 2005/85/EG door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een asielverzoek wordt ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-III-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermeldde richtlijnen, in casu 2003/9/EG, 2011/95/EU of 2005/85/EG, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. Niettegenstaande dat een overdracht een schending kan uitmaken van in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te dergelijke structurele tekorten vertonen waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van de aangehaalde informatie echter niet gesteld kan worden dat men als asielzoeker of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van asielzoekers, in Frankrijk zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van een analyse van het hierboven aangehaalde rapport kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Frankrijk autoriteiten, op het leven, de vrijheid of de fysieke integriteit van betrokkene worden vastgesteld. Een kopie van de desbetreffende rapporten wordt in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene toegevoegd. Op basis van deze informatie en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de autoriteiten Franse autoriteiten, op haar leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in haar zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de

asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Frankrijk een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Frankrijk er toe zal leiden dat hij gerepatrieerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Franse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. De Franse autoriteiten zullen bovendien tenminste drie (03) werkdagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien.

Met betrekking tot familieleden in België of Europa dient te worden opgemerkt dat betrokkene verklaarde dat zijn broer M.V. (...) legaal in België verblijft en erkend zou zijn als vluchteling (DVZ, vraag 19). Betrokkene verklaarde verder dat hij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 20 & 21). Met betrekking tot deze verklaringen blijkt dat deze M.V. (...) op 31.05.2012 effectief door het Commissariaat-generaal erkend werd in de hoedanigheid van vluchteling. Er dient echter te worden opgemerkt dat betrokkene meerderjarig is, net zoals zijn verklaarde broer. Betrokkene kan dan ook niet beschouwd worden als een gezinslid van deze verklaarde broer die wettelijk in België zou verblijven, zoals bepaald in de definitie van gezinsleden in art. 2.g van de Dublin-III-Verordening. Bovendien dient te worden opgemerkt dat betrokkene evenmin concrete bewijzen aanbrengt dat de persoon waarover hij verklaarde dat het zijn broer is, ook effectief zijn broer is. Zelfs indien dit aangetoond zou worden, doet dit echter af van hetgeen hiervoor werd uiteengezet. Er dient dan ook te worden opgemerkt dat een behandeling van het asielverzoek van betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening niet aan de orde is.

Met betrekking tot de vraag of er een specifieke reden is om precies in België asiel aan te vragen, stelde betrokkene dat hij in Frankrijk meerdere keren bezwaar heeft ingediend maar telkens een negatieve beslissing kreeg. Betrokkene verklaarde dat hij via via recentelijk vernomen heeft dat zijn oudere broer zich in België bevindt en dat hij daarom nu ook naar België gekomen is. Met betrekking tot deze opgegeven reden om specifiek in België asiel aan te vragen, dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar betrokkene asiel wil vragen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene, kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene dat deze "ok" is (DVZ, vraag 35). Er zijn verder in het administratief dossier van betrokkene geen gegronde redenen of elementen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn verder geen gegronde redenen of elementen in het administratief dossier van betrokkene aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Frankrijk. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Frankrijk, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen— op grond van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art.11, art. 16 of art. 17 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. België is dan ook niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Frankrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op basis van art. 18.1.d van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling

van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking). Betrokkene is eveneens niet in het bezit van de in art. 2 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar Frankrijk waar hij aan de bevoegde Franse autoriteiten zal worden overgedragen op de luchthaven van Charles-de-Gaulle in Parijs.
(...)"

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. In haar nota met opmerkingen laat de verwerende partij gelden dat de laatste dag om de vordering in te leiden 4 oktober 2015 was, zodat de op 5 oktober 2015 ingediende vordering *prima facie* laattijdig is.

2.2. Artikel 39/57, § 1, laatste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) bepaalt:

"De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen".

Er wordt niet betwist dat onderhavige vordering een in artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bedoelde vordering is, noch dat het de bestreden beslissing een eerste verwijderingsmaatregel betreft.

Te dezen werd de bestreden beslissing op 24 september 2015 aan de verzoeker ter kennis gebracht. Bijgevolg beschikte hij met ingang van 25 oktober 2015 en in toepassing van de artikelen 39/82, § 4, tweede lid, *iuncto* artikel 39/57, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet over een termijn van *in casu* tien dagen om een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen.

Nu de termijn van tien dagen eindigde op zondag 4 oktober 2015, wordt de vervaldag van rechtswege en in toepassing van artikel 39/57, § 2, 4°, van de Vreemdelingenwet verplaatst naar de eerstvolgende werkdag, zijnde maandag 5 oktober 2015. De onderhavige vordering is bijgevolg tijdig ingediend en derhalve ontvankelijk.

De exceptie van laattijdigheid dient te worden verworpen.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het procedurereglement van de Raad (hierna: PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde

verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1.1. In een eerste middel voert de verzoeker een schending aan van artikel 3 van het EVRM, van artikel 5, c), *in fine*, van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn), van artikel 74/17, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, van het beginsel van non-refoulement en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Doordat de bestreden beslissing ertoe strekt om verzoeker over te dragen aan Frankrijk, met het oog op het doen uitvoeren van het onderzoek ten gronde van een nieuwe asielaanvraag

Terwijl uit de motivering van de bestreden beslissing niet blijkt dat in concreto werd nagegaan, enerzijds hoe het onderzoek van een meervoudige asielaanvraag in Frankrijk gebeurt, anderzijds of de Franse asielautoriteiten reeds dezelfde inschatting van de situatie in Sri Lanka voor teruggekeerde Tamils maken als de Belgische asielinstanties

En terwijl uit de motivering van de bestreden beslissing niet blijkt dat de redenen waarom aan de broer van verzoeker in België asiel werd verleend, op nuttige wijze kunnen worden betrokken bij het onderzoek naar de asielaanvraag van verzoeker in Frankrijk

En terwijl een onderzoek naar de mogelijke schending van artikel 3 EVRM steeds een grondig onderzoek in concreto vereist

Zodat niet afdoende blijkt dat verzoeker, die behoort tot de Tamil-minderheid, door de Franse autoriteiten, na een summier onderzoek van de meervoudige asielaanvraag, niet zal worden gerepatriëerd naar zijn land van herkomst, Sri Lanka

En zodat de genoemde bepalingen en de genoemde beginselen geschonden zijn

Toelichting:

1. Artikel 3 EVRM bepaalt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”

Artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (terugkeerrichtlijn) bepaalt als volgt:

Bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met:

- a) het belang van het kind;
- b) het familie- en gezinsleven;
- c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement.

Deze bepaling diende te worden omgezet in Belgisch recht ten laatste op 24 december 2010. Het is niet duidelijk of dit correct is gebeurd voor wat betreft het bepaalde onder c) in fine. Artikel 74/17, §1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) bepaalt:

De verwijdering wordt tijdelijk uitgesteld indien de beslissing tot terugleiding of verwijdering naar de grenzen van het grondgebied de onderdaan van een derde land blootstelt aan een schending van het non-refoulement beginsel.

In de mate de omzetting correct is gebeurd (het expliciet tijdelijk karakter van de verwijdering zelf, niet van de beslissing daartoe, lijkt problematisch), richt onderhavig middel zich op de schending van genoemde wetbepaling. Zoniet, op de schending van genoemde bepaling van de richtlijn.

het beginsel van non-refoulement beschermt zowel tegen direct als tegen indirect refoulement. Het is dit laatste aspect van de geboden bescherming waarvan de schending wordt ingeroepen.

2. Verzoeker komt in beroep tegen een beslissing die er toe strekt om hem terug te brengen naar het eerste land van asiel, te weten Frankrijk.

Door deze beslissing weigert de gemachtigde van de Staatssecretaris om gebruik te maken van de discretionaire bepaling (soevereiniteitsclausule), thans voorzien in artikel 17.1 van de Dublin III-verordening.

In een zeer omstandige motivering legt de gemachtigde van de Staatssecretaris uit dat Frankrijk volwaardig lid is van de Europese Unie, aan dezelfde internationale verdragen als België is gebonden en er dus geen aanleiding kan bestaan om te menen dat de minimumnormen inzake internationale bescherming door de Franse autoriteiten niet zouden gerespecteerd worden.

De gemachtigde van de Staatssecretaris stelt verscheidene keren dat verzoeker geen concrete elementen voorbrengt waardoor die aannahme zou worden weerlegd, en legt eveneens uit, met betrekking tot het o.a. door artikel 3 EVRM gewaarborgde grondrecht, dat allerlei omstandigheden “niet automatisch” een schending ervan impliceren.

De gemachtigde van de Staatssecretaris legt dus sterk de nadruk op het beginsel van wederzijds vertrouwen en op het vermoeden dat de grondrechten van een asielzoeker in een andere lidstaat geëerbiedigd worden. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie (arrest N.S. van 21 december 2011) weten we intussen dat dit vermoeden niet onweerlegbaar is.

Uit de vaste rechtspraak van het Europees Hof van de Mens (EHRM) blijkt dan weer dat een onderzoek naar de schending van een in de Conventie gewaarborgd grondrecht, meer bepaald het in artikel 3 EVRM bedoelde grondrecht, steeds in concreto dient te gebeuren. Een overheid kan zich daarbij niet louter passief opstellen en dient desnoods, teneinde een beslissing met kennis van zaken te kunnen nemen, zelf het nodige onderzoek te verrichten, voorafgaand aan het nemen van de beslissing waarbij dit grondrecht ter discussie staat.

3. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris zich goed genoeg bewust was van de vraag of de weigering om de asielaanvraag van verzoeker in België te behandelen en de ermee gepaard gaande overdracht naar Frankrijk, de kwestie van het grondrecht bedoeld in artikel 3 EVRM gaande maakte.

De kwestie werd echter enerzijds op een louter abstract niveau en anderzijds op een louter passieve wijze opgelost. Louter abstract door de verwijzing naar het vermoeden van eerbiediging van de grondrechten door Frankrijk en louter passief door zich te vergenoegen de juridische argumentatie, uiteengezet in een brief van de raadsman van verzoeker, te weerleggen en te concluderen dat verzoeker zelf geen concrete elementen aanbrengt die tot een andere conclusie zouden kunnen leiden.

Nochtans lijkt de gemachtigde van de Staatssecretaris op die manier niet tegemoet te zijn gekomen aan zijn opdracht, in het licht van de in de aanhef van het middel genoemde bepalingen en beginselen

De gemachtigde van de Staatssecretaris diende er zich immers van te verzekeren dat er geen sprake kon zijn van – indirect – refoulement. Hiervan zou sprake zijn wanneer de Franse autoriteiten zouden nalaten om de nieuwe asielaanvraag van verzoeker grondig te onderzoeken en hem vervolgens zouden repatriëren naar zijn herkomstland, Sri Lanka.

Terwijl er inderdaad geen reden is om te denken dat de Franse autoriteiten de minimumnormen, opgelegd door Unie-regelgeving, op intentionele wijze zouden miskennen, zijn er in het geval van verzoeker zeer specifieke omstandigheden (ut infra) die maken dat België veel meer geschikt is om in casu de asielaanvraag van verzoeker ten gronde te beoordelen.

En van deze omstandigheden was de gemachtigde van de Staatssecretaris op de hoogte, minstens kan hij niet geacht worden er zich niet van bewust te zijn geweest bij het nemen van de bestreden beslissing.

Genoemde omstandigheden verplichtten de gemachtigde van de Staatssecretaris om bepaalde zaken nader te onderzoeken, teneinde met voldoende kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen. Deze verplichting vloeit o.a. voort uit het (materieel) motiveringsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur.

Er kan op gewezen worden dat de motivering van de bestreden beslissing lang is, op het onleesbare af lang zelfs. Maar het is niet omdat de motivering lang is, dat ze ook adequaat zou zijn, laat staan afdoende.

4. Welke zijn dan die specifieke omstandigheden in het dossier van verzoeker?

4.a. Ingeval van overdracht naar Frankrijk zou het in geval van verzoeker gaan om een meervoudige asielaanvraag. Een eerdere aanvraag, ingediend in 2009, werd op 24 december 2010 afgewezen door de Franse asielautoriteit. In graad van beroep werd die weigering bevestigd bij beslissing van 17 oktober 2011. Dit blijkt allemaal uit het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 7 maart 2012 dat verzoeker heeft voorgelegd (stuk 3).

De vraag die zich derhalve aan de gemachtigde van de Staatssecretaris opdrong was deze: aan welk onderzoek worden meervoudige asielaanvragen in Frankrijk onderworpen? Ten gronde of niet, filterprocedure of niet, gebonden aan korte termijn of niet, mogelijkheid tot beroep (in volle rechtsmacht) of niet, bijstand van een advocaat of niet.

Het lijkt essentieel dat dit geweten is, alvorens er beslist wordt dat de grond van de asielaanvraag maar door een buitenlandse overheid moet worden beoordeeld.

Daarbij diende rekening te worden gehouden met de invloed op de procedure ingeval van detentie, hetgeen toch een zeer reële mogelijkheid zou zijn ingeval van overdracht van verzoeker, meer bepaald door een transfer naar de luchthaven van Charles-de-Gaulle in Parijs, zoals in fine van de motivering van de bestreden beslissing is aangegeven.

Dit onderzoek vergde geen complete rechtsvergelijkende studie: het Wikipedia-lemma Droit d'asile en France helpt al een eind op weg.

Het inzicht dat die procedurele bepalingen van belang zouden kunnen zijn, volgt uit de Belgische regelgeving, waarmee de gemachtigde van de Staatssecretaris, die die regels toepast, uiteraard bekend is: ook in België worden meervoudige asielaanvragen, met name vanuit detentie, op een andere manier afgedaan dan eerste asielaanvragen zonder detentiecomponent.

4.b. Een tweede bijzondere omstandigheid betreft het inzicht in de situatie van Tamils in Sri Lanka.

Met name voor wat betreft de Belgische asielinstanties, in de eerste plaats het CGVS, is er sprake geweest van een voortschrijdend inzicht, op basis van het ter beschikking komen van nieuwe documentatie.

Pro memorie, de burgeroorlog in Sri Lanka heeft een einde genomen op 18 mei 2009, met de volledige nederlaag van de LTTE. De verwachting was dat er door de autoriteiten in Sri Lanka werk zou gemaakt

worden van nationale verzoening, minstens dat de autoriteiten geen dreiging meer zouden zien uitgaan van het verslagen LTTE en aldus de Tamilbevolking met rust zouden laten. De overheersende opinie was dat, om nog enig risico op vervolging te lopen, de band met de LTTE wel erg uitgesproken diende te zijn.

De verwachte evolutie naar normalisering van de Tamilgebieden in het noorden en oosten van Sri Lanka vond niet plaats en de bewijzen hiervan, vooral dan van het veralgemeend karakter van de vervolging, werden aanvankelijk met de nodige scepsis onthaald. Niettemin kwamen er eind 2012 nieuwe richtlijnen van het UNHCR en baseerde het CGVS zijn beslissingen mede op een nieuw CEDOCA-rapport.

Niettemin duurde het nog een tijd alvorens het nieuwe inzicht in de situatie in Sri Lanka in België gemeengoed was geworden, reden waarom uw Raad verschillende malen tot de schorsing van beslissingen tot repatriëring naar Sri Lanka diende over te gaan.

Het CGVS beoordeelt de situatie in Sri Lanka op dit moment (4 augustus 2015) als volgt:
(...)

De vraag die zich derhalve opdroeg aan de gemachtigde van de Staatssecretaris, was derhalve deze: zijn de Franse asielautoriteiten tot hetzelfde inzicht gekomen nopens de zeer problematische situatie voor Tamils zoals verzoeker in Sri Lanka (“[...] verregaande militarisering doordrongen tot in alle regionen van de samenleving en een doorgedreven monitoringbeleid jegens de Tamilbevolking. Zo is de concentratie van militairen en andere veiligheidspersoneel (oa CID) in deze regio’s problematisch hoog [...] beleid van Singalizering [...] gevaarlijk negatieve houding ten aanzien van elke vorm van oppositie door de Tamilbevolking [...] drijfveren en mechanismen van deze oorlog nog steeds hard voelbaar in deze gebieden [...] klimaat van algemene straffeloosheid voor geweld gepleegd door leden van de overheid of daarmee samenwerkende (paramilitaire) groeperingen”)?

Een dergelijk inzicht is geen zekerheid en geen evidentie, zoals de hierboven geschetste evolutie in België aantoonde. Het is nochtans noodzakelijk om een duidelijk beeld te hebben over die situatie teneinde de grond van de asielaanvraag van verzoeker te kunnen beoordelen. Dat de Belgische asielinstanties dit duidelijk beeld hebben, staat vast. Het stond dus aan de gemachtigde van de Staatssecretaris om na te gaan hoe de Franse asielautoriteiten die situatie inschatten, hetgeen desgevallend het inwinnen van informatie bij de Franse contactpersoon had vereist.

De gemachtigde van de Staatssecretaris moet immers rekening houden met alle omstandigheden waarvan hij kennis had of had moeten hebben (EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, § § 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107).

4.c. Tenslotte, en niet in het minst, wordt de situatie van verzoeker in het bijzonder gekenmerkt door het feit dat zijn oudere broer V.M. (...), in België asiel heeft gevraagd en in 2012 erkend is als vluchteling.

De redenen voor de problemen die verzoeker in zijn herkomstland heeft gekend, en die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, zijn in eerste instantie terug te voeren tot het langdurig lidmaatschap van de LTTE in hoofde van de broer van verzoeker. Ook het risico bij terugkeer en de beoordeling ervan in het licht van de door het EHRM weerhouden risicofactoren en de UNHCR-guidelines, dienen noodzakelijkerwijs zwaar te leunen op die familiale LTTE-band.

Het is dan ook zonneklaar dat de in België door het CGVS gemaakte beoordeling van het asielrelaas van de broer van verzoeker een zeer belangrijke rol kan en moet spelen bij het onderzoek van de asielaanvraag van verzoeker. Dit onderzoek doorverwijzen naar Frankrijk leidt tot moeilijkheden, zowel qua het bewijs ervan (informatie uit asieldossiers wordt in de regel niet uitgewisseld tussen landen; de motivering van een positieve beslissing is niet gedetailleerd; bovendien is de asielprocedure van de broer van verzoeker in het Nederlands verlopen en moet een meervoudige asielaanvraag volgens de Franse regelgeving in principe worden afgehandeld binnen de 15 dagen, en zelfs binnen de 4 dagen ingeval van administratieve detentie; de asielzoeker moet trouwens zelf voor vertaling zorgen) als voor wat het gezag ervan betreft (een asielbeslissing in één land is niet noodzakelijk tegenstelbaar in een ander land).

Eén van de door het EHRM weerhouden risicofactoren is de volgende: betrokkene heeft familieleden die actief zijn voor de LTTE en de autoriteiten zijn hiervan op de hoogte. In België is het bewijs van de LTTE-activiteiten van een familielid én van de kennis hiervan in hoofde van de Sri Lankese autoriteiten, voorhanden, in Frankrijk niet. Het is dan ook duidelijk dat de asielaanvraag van verzoeker ernstig wordt gehypothekeerd door de doorverwijzing van de behandeling ervan naar Frankrijk, ten gevolge van de bestreden beslissing.

De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft zich met deze kwestie blijkbaar niet beziggehouden, al blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing wel dat hij van de vluchtelingenstatus van de broer van verzoeker op de hoogte was. De gemachtigde van de Staatssecretaris bekijkt de kwestie enkel in het kader van de mogelijke toepassing van artikel 9 van de Dublin III-verordening, en besluit dat de broer van verzoeker niet als een gezinslid in de zin van die verordening kan worden beschouwd.

De kwestie van het zo goed mogelijk onderzoek van de asielaanvraag van verzoeker wordt door de gemachtigde van de Staatssecretaris volledig buiten beschouwing gelaten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt nog opgemerkt dat verzoeker de familieband met zijn broer niet bewijst. Nochtans betreft dat informatie die ook uit het Belgische asioldossier van de broer van verzoeker zou kunnen gepuurd worden, nu asielzoekers gevraagd wordt om opgave te doen van hun naaste familieleden (ouders, broers, zussen, echtgenoot, kinderen). De gemachtigde van de Staatssecretaris levert dus zelf een argument aan om te besluiten dat de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker in België aangewezen zou zijn: op een asielzoeker rust al een zware bewijslast; het kan niet de bedoeling zijn om via de Dublin-regels die bewijslast te verzwaren, door hem door te verwijzen naar een ander land en op die manier de toegang tot belangrijke, zelfs essentiële informatie af te sluiten. In ieder geval zou zelfs het bewijs van de bloedband tussen verzoeker en zijn broer voor de gemachtigde van de Staatssecretaris geen verschil maken, zo blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing.

5. Het blijkt dat de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met een aantal bijzondere omstandigheden, omdat de gemachtigde van de Staatssecretaris hierover geen informatie heeft ingewonnen. De beslissing is derhalve genomen zonder het risico op schending van artikel 3 EVRM in concreto te beoordelen.

Met name het principe van non-refoulement, dat nochtans verplicht in rekening diende te worden gebracht bij het nemen van de verwijderingsbeslissing, werd niet gerespecteerd.

Het betreft meer bepaald de omstandigheid dat de moeilijker bewijsvoering voor verzoeker in Frankrijk, ten gevolge van de specifieke procedureregels ingeval van meervoudige asielaanvraag, zeker ingeval van administratieve detentie, ten gevolge ook van de onzekerheid nopens de inschatting van de situatie van Tamils in Sri Lanka door de asielautoriteiten in Frankrijk, en ten gevolge van het niet bekend zijn bij de Franse asielautoriteiten van de toekenning in België van de vluchtelingenstatus aan de broer van verzoeker.

Door de combinatie van deze factoren wordt het onderzoek ten gronde van de asielaanvraag van verzoeker sterk gehypothekeerd, waardoor die aanvraag een maat voor niets dreigt te worden en de kans groot is dat verzoeker vervolgens door de Franse autoriteiten zou worden gerepatrieerd: het gaat dus om het door de bestreden beslissing risico op indirect refoulement.

Aangezien geen van genoemde bijzondere omstandigheden door de gemachtigde van de Staatssecretaris terdege werden onderzocht c.q. ingeschat, is ook het materieel motiveringsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur geschonden.

Het eerste middel is ernstig."

3.3.2.1.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om een schending van artikel 3 van het EVRM vast te stellen moeten de betwiste handelingen en omstandigheden een minimumniveau aan hardheid bereiken maar de beoordeling van dit minimumniveau is relatief en afhankelijk van de omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie van het slachtoffer. (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, nr. 30.696/09, § 249; EHRM 5 februari 2015, A.M.E. v. Nederland, nr. 51428/10, § 28).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoeker naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoeker (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van een verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt de verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling. (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Tenslotte moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden, waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel, niet onweerlegbaar is. (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 103) Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling. (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104).

Derhalve gaat de Raad na of in het licht van de algemene situatie met betrekking tot de asielprocedure in Frankrijk en in het licht van de specifieke situatie van de verzoeker, er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar Frankrijk.

In eerste instantie wordt er op gewezen dat de verzoeker geen gegevens aanbrengt die wijzen op het bestaan van een systematische praktijk van schendingen of die er op wijzen dat hij, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde is overgegaan tot een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Frankrijk wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM bij een verwijdering naar Frankrijk. Hieruit blijkt volgens de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris *“dat men omdat men asielzoeker is of zou zijn in Frankrijk of tot deze kwetsbare groep zou behoren, niet zonder meer en automatisch kan stellen dat men als asielzoeker in Frankrijk automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn”* en dat *“men niet kan stellen dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Frankrijk dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Frankrijk worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie”*. De verzoeker slaagt er op het eerste gezicht niet in om deze beoordeling van de situatie in Frankrijk *in concreto* te weerleggen.

De verzoeker toont bijgevolg *prima facie* niet aan dat hij als asielzoeker bij overdracht naar Frankrijk zal worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM, omwille van de fundamentele of structurele tekortkomingen in de opvang en behandeling van asielzoekers aldaar. Er blijken geen ernstige en bewezen motieven om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat de verzoeker, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

Aangezien geen systeemfouten worden aangetoond in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Frankrijk, moet worden nagegaan of de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris voldoende rekening heeft gehouden met de individuele situatie van de verzoeker.

Te dezen voert de verzoeker aan dat hij in Frankrijk een eerdere asielaanvraag had ingediend, die werd afgewezen, zodat zijn asielaanvraag in Frankrijk zou worden behandeld als een meervoudige asielaanvraag. Hij stelt dat uit de motivering van de bestreden beslissing niet blijkt dat *in concreto* werd nagegaan hoe het onderzoek van een meervoudige asielaanvraag in Frankrijk gebeurt.

De verzoeker weerlegt hiermee evenwel geenszins wat in de bestreden beslissing – zij het op algemene wijze – wordt gesteld, met name dat *“Frankrijk een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Frankrijk dan in België zou genieten. Frankrijk heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Franse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Frankrijk een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Franse autoriteiten. Betrokkene slaagt er derhalve niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Frankrijk hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM of dat er een risico bestaat dat de Franse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij haar gewoonlijk verbleef heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft”*.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris wel degelijk de situatie van meervoudige asielaanvragen heeft onderzocht. Zo wordt in de bestreden beslissing verwezen naar het rapport *“Salignat Claire & Véronique Planès-Boissac. 'Asylum Information Database - Country Report - France AIDA, up to date as of 26.01.2015; last updated 18.05.2015”*, dat op de bladzijden 45-46 informatie bevat omtrent de procedure inzake meervoudige asielaanvragen in Frankrijk. De gemachtigde komt evenwel tot de conclusie dat uit een analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Frankrijk blijkt *“dat men omdat men asielzoeker is of zou zijn in Frankrijk of tot deze kwetsbare groep zou behoren, niet zonder meer en automatisch kan stellen dat men als asielzoeker in Frankrijk automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensenwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn”*.

Gelet op het voorgaande, maakt de verzoeker met zijn summiere betoog niet aannemelijk dat hij door het doorlopen van de procedure van meervoudige asielaanvragen in Frankrijk een reëel risico loopt om een schending van artikel 3 van het EVRM te ondergaan.

Voorts meent de verzoeker dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris diende na te gaan hoe de Franse asielautoriteiten de situatie in Sri Lanka voor teruggekeerde Tamils inschatten. Vooreerst wordt er op gewezen dat de bewijslast inzake het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM op de verzoeker rust. Te dezen heeft de verzoeker evenwel, tijdens het gehoor van 8 mei 2015 gevraagd naar zijn bezwaren met betrekking tot de asielprocedure in Frankrijk, geantwoord dat men daar tijdens de periode van vijf à zes jaar dat hij in Frankrijk verbleef, zijn zaak nooit serieus hebben genomen, dat hij geen uitnodiging heeft gekregen van *“de commissie”* voor een gesprek en dat hij geen hulp meer kreeg en volledig afhankelijk was van zijn vrienden. De verzoeker kan de verwerende partij dan ook niet verwijten hieromtrent geen onderzoek te hebben gedaan, nu hij dit gegeven zelf niet heeft aangebracht, terwijl hij daartoe in de mogelijkheid werd gesteld. De verzoeker brengt niet de minste aanwijzing aan dat hij in Frankrijk als Tamil niet de nodige bescherming zou genieten. Met zijn algemene betoog weerlegt hij geenszins de overweging in de bestreden beslissing dat er *“geen enkele aanleiding (is) om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2005/85/EG, niet zouden respecteren”*.

Tenslotte laat de verzoeker gelden dat uit de motivering van de bestreden beslissing niet zou blijken dat de redenen waarom aan zijn broer in België asiel werd verleend, op nuttige wijze kunnen worden betrokken bij het onderzoek van zijn asielaanvraag in Frankrijk. In de bestreden beslissing wordt wat dit betreft opgemerkt dat de verzoeker geen *“concrete bewijzen aanbrengt dat de persoon waarover hij verklaarde dat het zijn broer is, ook effectief zijn broer is”*. Ook in casu brengt de verzoeker hiervan geen

bewijzen aan. De verzoeker heeft bovendien op geen enkel moment aan het bestuur laten weten dat hij om dezelfde redenen om internationale bescherming verzoekt dan dat zijn beweerd broer zou hebben gedaan. Bovendien wordt niet ingezien – en de verzoeker toont ook niet aan – waarom de voor hem dienstige gegevens bij het behandelen van zijn asielaanvraag in Frankrijk niet zouden kunnen worden aangebracht.

3.3.2.2. *In casu* blijkt dat de verzoeker op het eerste gezicht geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt. Bijgevolg lijkt de verzoeker geen verdedigbare grief aan te voeren in de zin van artikel 13 van het EVRM.

In de huidige stand van het geding worden de overige in het verzoekschrift ontwikkelde schendingen niet onderzocht, daar, zoals hierna zal blijken, niet voldaan is aan de cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoeker zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Hij dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat hij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor de verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door de verzoeker aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoeker dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat hij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat hij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2°, van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoeker kan beantwoorden (*cf.* RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoeker, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM, met name de artikelen 2, 3, 4, eerste lid, en 7 van het EVRM.

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.4.2.1. In zijn verzoekschrift geeft de verzoeker de volgende uiteenzetting over het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“1. Krachtens artikel 39/82 § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen kan de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve beslissing enkel worden bevolen op voorwaarde dat die onmiddellijke tenuitvoerlegging een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen aan verzoeker. Dit is in casu het geval.

2. Op 24 september 2015 werd verzoeker in kennis gesteld van de bestreden beslissing, die erop gericht is om hem desnoods gedwongen over te dragen aan de Franse autoriteiten. Verzoeker wordt thans vastgehouden in het Repatriëringscentrum 127bis te Steenokkerzeel.

Het feit dat verzoeker wordt vastgehouden impliceert dat verwerende partij zinnens is om verzoeker effectief terug te leiden naar Frankrijk. Dat dit zo is, blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, waarin zelf is aangegeven waar de overdracht van verzoeker aan de Franse autoriteiten zal plaatsvinden (luchthaven van Charles-de-Gaulle in Parijs).

De omstandigheid dat verzoeker vanuit detentie zal overgedragen worden aan de Franse autoriteiten op een internationale luchthaven, doet verzoeker vrezen dat hij ook door de Franse autoriteiten in hechtenis zal worden genomen, in afwachting van het afdoen op een drafje van zijn nieuwe, meervoudige asielaanvraag (de Franse regelgeving schrijft een prioritaire afhandeling binnen de 15 dagen voor, en van 4 dagen ingeval van detentie¹), waarna een repatriëring naar het herkomstland van verzoeker lonkt.

Het terugleiden van verzoeker naar zijn land van herkomst, meer bepaald de mogelijkheid daartoe in opdracht van de Franse autoriteiten, maakt een moeilijk te herstellen ernstig nadeel uit.

Verzoeker vreest immers dat hij in zijn land het slachtoffer kan worden van een behandeling die strijdig is met artikel 3 EVRM. Dat deze vrees verre van uit te lucht is gegrepen, zal aangetoond worden bij de uiteenzetting van de middelen (ut infra).

Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel wordt aangetoond.”

3.4.2.2. De verzoeker meent dat het terugleiden naar zijn land van herkomst na “het afdoen op een drafje van zijn nieuwe, meervoudige asielaanvraag”, een moeilijk te herstellen ernstig nadeel uitmaakt omdat hij vreest dat hij in zijn land van herkomst het slachtoffer kan worden van een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

De verzoeker kan hierin evenwel, gelet op de bespreking van het eerste middel, niet worden gevolgd.

3.4.2.3. Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is niet voldaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven oktober tweeduizend vijftien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

D. DE BRUYN